

La Puça

amb tra-
bucació

15

[Lectura, grups musicals, premis...]

SUMARI

3

Projecte Leonardo

9

Instinotícies

12

Fotologs

14

Llibres

16

Imatges per recordar

17

Aula Oberta

20

Projecte Aigua

31

Pinzellades

L'equip de redacció

Vanessa Amaral, Mónica Blanco, Nadia Carné, Noelia Cerolá, Ferdaous Chairi, Ángela Gómez, Mireia Matas, M. Teresa Obiols, Nazareth Palomino, Tamara Puerto, Laura Sala, Cristian Martínez, Alba Sánchez, Álex García.

Agraïm la col·laboració de Teresa Ramos, exalumna, per haver cedit la il·lustració dels textos sobre la lectura.

Imatges de la portada: Micaela Lubniki, Carlota Pintó, Maria Ruz i Nastia Mishura

Revista impresa amb paper reciclat

Gabriela De Oliveira, Neus Masferrer, Mireia Matas, Carlota Pintó, Ferran Pouy, Ana Quintilla, Sarai Ramos, María Ruz, Laura Sala, Adrián Sánchez, Antonio Sánchez, Sergi Soriano, Facundo Tileria.

Edita: IES Serrallarga, carrer Joan Benejam, 1
17300 Blanes
Tel. 972 33 10 05 Fax. 972 33 70 02

Coordinació: Lourdes Domenech

Col·laboració: Assumpció Vaquer

Subvenciona: AMPA **DL:** GI-1579-2002

Fe d'errades:

Al número anterior, a la notícia «Estrenem equip directiu!», on diu «Els Piteus», ha de dir «Es Piteus».

PROJECTE LEONARDO

Katharina Brandt

Annika Krätz

Lydia Wolfram

Melanie Nitschke

Rosa La Cognata

Anika Schiewek

El Projecte Leonardo és un programa creat per la Unió Europea, destinat als alumnes de formació professional, l'objectiu del qual és promoure l'intercanvi entre estudiants de dos països.

Cristian Martínez

Un any més, el nostre centre participa en aquest programa. Una part de l'intercanvi ja s'ha completat. Un grup d'alemanyes van venir a Blanes, des del 5 d'octubre fins el 2 de novembre per treballar en diferents llocs: l'Ajuntament, la Policia local, l'Oficina de Turisme, la Biblioteca Comarcal, l'Hospital Comarcal i la secretaria del nostre centre. I durant el mes de juny, 11 alumnes de 2n del Cicle Formatiu de Grau Superior Administració i Finances aniran a la ciutat de Braunschweig (Alemanya) a treballar en diferents empreses com la Siemens, la Wand Transportion (empresa de transport) i la BMG Verpackungen.

Verónica Oliva

Xavi Teyre

Sara Soldado

Judit Baltrons

Rocío Pérez

Laura Cuchi

Sandra Mondéjar

Juana Laredo

Marta Matas

Judit Vendrell

Marta Marín

Alumnos de 2º, 3º y 4º de ESO viajaron en avión a Gävle (Suecia) y estuvieron en la ciudad durante una semana, para participar en un intercambio con el instituto sueco Stora Sätorskolan.

Allí les esperaba una calurosa bienvenida y un pequeño grupo de gente con muchas ganas de conocerlos.

Este es el diario de las actividades que realizaron.

Suecia, Suecia

Nazareth Palomino y Mireia Matas

14/12/2006 (jueves)

A las 6.30 de la mañana, quedamos todos los alumnos del intercambio en la Plaza Catalunya para dirigirnos al aeropuerto de Barcelona, donde embarcamos, desayunamos y partimos hacia Suecia. Una vez allí, cuando ya hemos recogido las maletas, los profesores suecos vienen a buscarnos y nos dirigimos en tren hacia Gävle. ¡Por fin llegamos! En la estación, un grupo de padres nos espera para llevarnos al colegio, donde los alumnos nos dan la bienvenida, antes de cenar. La comida no tiene mucha aceptación entre nosotros, la verdad. Al terminar, cada uno va a su casa a deshacer la maleta y a descansar. Fin del primer día.

«Las familias han acogido a los alumnos como si fueran un miembro más de la familia. Hay que remarcar que la actitud y el comportamiento de los alumnos han sido muy buenos.» Mercedes Centrich

«Espero con muchas ganas que vengan.»
Cristina Vilà

15/12/2006 (viernes)

Primer día completo en Suecia. La jornada empieza en la escuela, como en Blanes. La gente es muy diferente, quizás es más independiente en Suecia, sobre todo en temas escolares. Todos nosotros estamos asustados por asistir a la primera clase. Creemos que nos vamos a sentir desplazados y que no vamos a entender nada. Las impresiones cambian. Nos sentimos muy arropados por nuestros suecos, ya que han estado muy pendientes de nosotros y nos han explicado con detalle cada clase a la que hemos asistido.

Cuando acabamos de comer, los alumnos españoles vamos al Parque de Boloña. Es un parque situado alrededor de un lago, como los de las películas, con muchos árboles y bancos. Muy bien cuidado, por cierto.

Al cabo de un rato, a algunos alumnos les vienen a buscar al parque y otros regresamos a la escuela donde nos espera nuestro respectivo sueco, para hacer planes individuales, que en muchos casos consisten en reunirse en una casa para ver películas, hablar...

16/12/2006 (sábado)

Nos espera una larga jornada en Estocolmo. A las 8.30, quedamos en la escuela todos los alumnos españoles para coger el autobús y dirigirnos a Estocolmo, donde visitamos los principales atractivos de la ciudad. Lo que más nos llama la atención es el cambio de guardia del Palacio Real, que tenemos la suerte de ver completo. Después de comer, destinamos el tiempo libre para hacer compras navideñas. En el autobús, aprovechamos para descansar un poco, algunos hasta aprovechamos para dormir un ratito.

Al llegar a Gävle, cuando ya estamos con los suecos, hacemos, otra vez, planes individuales, como ir a una fiesta, a la discoteca...

«Reconozco que lo que más me ha sorprendido es el correcto comportamiento de nuestros alumnos. ¡Una cordial felicitación a todos!»

José Luis Miguel

17/12/2006 (domingo)

Preparados para pasar frío, y muertos de sueño, los alumnos nos levantamos para ir al parque de Hemlingby, donde hemos quedado para hacer una gymkhana y comer perritos calientes (así llaman a los frankfurts los profesores de español) todos juntos.

Por la tarde, cada uno hace planes por su cuenta, por ejemplo, ir a la bolera, a tomar un café, o quedarse en casa haciendo dulces navideños típicos de Suecia.

18/12/2006 (lunes)

Hoy, los alumnos suecos tienen una charla muy interesante de un testimonio de la 2ª Guerra Mundial. Mientras, los alumnos españoles nos dividimos en tres grupos: unos cuantos vamos a visitar una guardería, otros asisten a una clase de economía doméstica y los otros van a explicar cómo vivimos y cómo celebramos la Navidad en España.

Después de comer, españoles y suecos vamos a patinar sobre hielo (algunos salen accidentados) y, al acabar, vamos a ver un partido de hockey sobre hielo, en el que participan algunos alumnos suecos. Después, cada uno planea el resto de la tarde.

19/12/06 (martes)

8:00. Comienzan las clases y todos vamos con nuestros respectivos suecos. Más tarde, nos dirigimos a una iglesia protestante situada muy cerca de la escuela. Después de casi media hora de celebración, volvemos al colegio a comer. Esa tarde, vamos de paseo por el centro de la ciudad y más tarde al sitio al que todos esperamos asistir desde que llegamos: la piscina climatizada. Un lugar con varias piscinas de diferente tipo, de diferentes ambientes. A muchos de nosotros nos parece el lugar más divertido. Después de nuestra estancia en este pequeño paraíso del relax, volvemos a casa y nos preparamos para asistir a una cena con todos los alumnos y profesores del intercambio y ... a esperar el siguiente día.

20/12/2006 (miércoles)

Es el último día de clase del trimestre, y lo celebran como nosotros, es decir, organizan distintos talleres. Cuando acabamos de comer, la mayoría de los alumnos vamos de compras al centro de Gävle, o a un centro comercial que se llama Valvo. Por la noche, todos los alumnos celebramos una fiesta de despedida.

21/12/2006 (jueves)

El último día, nadie quiere marcharse. Antes de irnos nos despedimos de los alumnos y los profesores. Lágrimas. Muchas lágrimas. Sobre las diez de la mañana, vamos a la estación de Gävle para coger el tren hacia Estocolmo, desde donde volamos, con un poco de retraso hacia Barcelona. Así que llegamos a Blanes una hora más tarde de lo previsto, a las nueve y media de la noche. Atrás queda una semana de buenos momentos, nuevas experiencias y quizás la primera vez que nos hemos sentido independientes de verdad.

La Marató de TV3

Laura Sala, Jaume Batlle i Moisés García

Sovint, quan ens diuen que hem d'assistir a una xerrada pensem, o fins i tot diem: "Bé! Ens perdem mates! o ens perdem català!", "ens perdem socials!" o el que sigui... el cas és que deixem de fer classe per anar a un lloc on quasi ens quedem adormits, on no prestem atenció, cosa que, a part de ser una falta de respecte, és un acte que en el futur repercutirà en nosaltres, ja que no estarem conscienciats que, tot això de les malalties incurables, tan irreal i llunyà com ens sembla, és un tema prou important perquè no ens el prenguem massa en broma. Hi ha un tant per cent important de gent a Catalunya, a Espanya i arreu del món que les pateixen.

Aquest any, les coses han canviat lleugerament, perquè la xerrada que anualment ens fan al nostre institut, així com a tots els altres centres de Blanes i de la resta de Catalunya, ha causat un efecte sorprenent. La Marató 2006 tractava del dolor crònic, una malaltia incurable, quasi insuportable per als afectats, a la qual s'han destinat 6.485.000 euros, aconseguits en quasi 15 hores de programa en directe.

"Dramàtic i dolorosament real"

Bé, un any més, els voluntaris de la Marató vingueren a explicar-nos, tant com vam poder en els escassos 45 min. que tenien, tot sobre aquest món de xeringues, camilles i bombones d'oxigen, i a emocionar-nos amb les imatges d'afectats que ens expliquen el tipus de vida que obligatòriament han de portar per culpa de la malaltia. I realment, ho van aconseguir. Ni una mosca se sentia a les classes fins el click final de la cinta. Ni els típics avions de paper, ni xiulets malintencionats. Ens vam quedar molt consternats davant la sinceritat i el dolor de cada un dels afectats: un noi de la mateixa edat sense part de cama que els cirurgians havien hagut d'amputar-li per culpa de l'intens dolor, un home amb les cames i els braços destrossats, una dona amb fibromiàlgia (dolor crònic en diverses parts de tot el cos) ens explicava que les prohibicions que se li han imposat són tantes i de tan diversa índole, que ara pot fer poc més que dormir i, fins i tot això li produeix dolor... Dramàtic i dolorosament real.

Per això, intentant que doneu més importància al projecte, us deixem més informació:

Què es?

La Marató de TV3 és un moviment impulsat per Televisió de Catalunya i la Fundació La Marató de TV3. Aquest projecte intenta aconseguir la sensibilització de la societat catalana, des del punt de vista familiar i social, per tal que la gent es conscienciï i aporti una mínima ajuda per arribar als objectius proposats per l'organització.

Què pretén?

Aquest moviment treballa amb l'objectiu de recaptar diners per al tractament i la investigació científica de malalties que, avui dia, no tenen una curació definitiva.

Com es culmina aquest treball?

Aquest treball té com finalitat, any rere any, la realització d'un programa televisiu en directe de 14 hores aproximadament, La Marató de TV3. En aquest programa, a més d'anar informant dels diners recaptats amb les trucades dels espectadors que volen col·laborar amb la causa, es realitzen una sèrie d'actuacions musicals, espectacles d'entreteniment amb convidats famosos de diversos àmbits, i compta també amb testimonis d'afectats per la malaltia tractada durant l'any, per tal d'informar i a la vegada oferir un punt més dramàtic i realista a l'audiència.

Serrallarga, dividit en dos

Mireia Matas i Laura Sala

Tothom coneix la seu principal de l'institut, però i la part de cicles formatius?

Per aquells que encara que no ho saben, l'IES Serrallarga té una segona seu situada a l'antic col·legi Carles Faust. Aquest segon edifici s'ha reformat per encabir-hi els alumnes de mòduls: Cicle Mitjà de Gestió Administrativa i Superior d'Administració i Finances, Cicle d'Electromecànica i Cicle Mitjà d'Instal·lacions Electrotècniques.

Els alumnes de la redacció de La Puça, durant la visita realitzada a la seu, van tenir la sort de poder contemplar com els alumnes de Gestió Administrativa feien un joc de rol, un simulacre de com dirigir una empresa, organitzat per la CP'AC. Els alumnes feien diferents grups i cada un muntava una empresa. El que obtenia més beneficis, guanyava.

La CP'AC és la Fundació Privada per a la Promoció de l'Autoocupació de Catalunya, una entitat sense ànim de lucre, privada e independent, constituïda l'any 1986, amb l'objectiu de fomentar l'autoocupació a Catalunya. Aquesta fundació pretén donar suport a nous projectes empresarials, recolzar la formació de noves microempreses, donar a conèixer el concepte d'Autoocupació entre els joves i fomentar la inserció laboral de persones en atur. Compta amb delegacions a Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona.

Els alumnes de 4t d'ESO també van visitar el centre en una activitat prèvia del Crèdit de Síntesi, per saber com està montada la seu, quins cicles s'hi fan i què i com s'estudia. Amb tota probabilitat, l'any que ve, aquesta segona seu comptarà amb nous alumnes procedents de la seu principal de l'IES Serrallarga. Els professors encarregats de l'ensenyament a cicles, van ser en tot moment amb els alumnes, informant-los i guiant-los.

IV Jornada Tècnica Administrativa

Aquest any, s'ha celebrat la IV Jornada Tècnica Administrativa de la Formació Professional. És un programa que va néixer de la voluntat dels professors del departament Tecnològic i de Serveis de l'IES Serrallarga, de voler apropar la realitat del món empresarial als alumnes dels cicles formatius mitjà i superior de Gestió Administrativa. Per això, amb la col·laboració de totes les persones i entitats que han volgut col·laborar desinteressadament en aquestes jornades, s'han realitzat xerrades pràctiques i útils per a la incipient vida laboral dels alumnes.

Únies a Catalunya

L'IES Serrallarga és l'únic institut de vela de Catalunya

A la dreta, l'Àlex Cugota i l'Albert Felip acompanyats per alguns dels organitzadors

Neus Masferrer, Gabriela de Oliveira i Anna Quintilla

L'IES Serrallarga ha guanyat un reconeixement per part de la Federació Catalana de Vela per ser l'únic IES de Vela de Catalunya.

Recordem que l'institut va signar un conveni amb el CVB pel qual l'institut va passar a ser un IES de Vela.

L'Alex Cugota i l'Albert Felip van anar a recollir el diploma en un sopar organitzat pel Club de Vela de Blanes, a les draçanes de Barcelona, el passat dia 9 de març.

Un que se'n va... ...de profe a jubilat

Celia Pruaño i Sarai Ramos

Com cada any, un professor es jubila. Aquest any li ha tocat a en Joan Sala, un professor de matemàtiques. Joan Sala feia quasi set anys que era al centre, des de l'1 de setembre del 2000.

L'equip directiu i el professorat van decidir fer un dinar al restaurant S'auguer de Blanes el dia 16 de febrer, el mateix dia que en Joan es jubilava.

Com a obsequi, els professors van fer-li alguns regals, com un viatge d'un cap de setmana a Lisboa i una manta amb el seu nom bordat "per a que estigués tot el dia estirat al sofà mirant la televisió", segons ens van explicar.

Joan Sala juntament amb la seva dona

La immigració subsahariana

Adrián Sánchez, Antonio Sánchez i Facundo Tileria

Des del Pla Educatiu de l'Entorn de Blanes, juntament amb la Coordinació LIC (Coordinació Lingüística i Cohesió Social) i l'Ajuntament, es va organitzar una xerrada al nostre institut sobre la immigració subsahariana, per explicar els problemes que tenen els joves immigrants quan arriben al nostre país.

Mawa Ndiaye, que és una persona culta que parla molt bé el català, va explicar d'una manera molt clara quines són les dificultats que tenen les famílies immigrants quan arriben a Catalunya.

Aquesta xerrada va tenir una duració d'hora i mitja.

Mawa Ndiaye durant la xerrada

El volcà de la Crossa

M. Teresa Obiols i Àngela Gómez

Els alumnes de 1r i 2n de batxillerat van fer una sortida de camp el dia 22 de novembre, al volcà de la Crosa de Sant Dalmai, al municipi de Bescanó, entre les comarques de la Selva i del Gironès.

La Crossa es va formar fa uns 3 milions d'anys i té un cràter de 1.250 m de diàmetre. És el volcà més gran de la Península Ibèrica i un dels més grans d'Europa.

Un dia a Barcelona

Nadia Carné

A l'skating, dues hores sobre gel, moltes caigudes i molta diversió.

Al Maremagnum, dues hores lliures per dinar, riure i comprar.

A l'Imax, quaranta minuts de pel·lícules; una en 2D basada en la història real de l'Antàrtida; i en 3D, un documental de taurons.

Una volta pel Museu de la Ciència

Alumnes de 2n d'ESO

El Museu de la Ciència? Divertit, interessant, impressionant...

El més interessant va ser la selva, el pèndol i el gel.

Pensàvem que seria un avoriment, perquè anar a un museu...!!!! Però, anar veient i tocant tots els experiments i anar provant-los ens va agradar.

Creiem que va estar molt bé, perquè això d'aprendre experimentant i mirant amb els amics és molt divertit!!!

Sóc una joguina o un amic?

Adrián Sánchez, Antonio Sánchez i Facundo Tileria

Els alumnes de primer d'ESO cada any fan observació en viu de les seves mascotes, i reflexionen sobre la responsabilitat de tenir animals a casa.

I és que cal reflexionar, perquè...

El maltractament de gossos ha estat sempre un problema en el món.

La gent es pregunta, quina és la raó? La raó som nosaltres, i de nosaltres depèn la solució a aquest problema.

No tothom té els animals de companyia amb responsabilitat. Els maltractaments o els gossos que han estat abandonats pels seus propietaris són alguns exemples. Normalment, són abandonats en carreteres o camps oberts.

A Catalunya, l'any 1990 es van recollir 659 animals i cinc anys més tard, 899; l'any 1999, 964; l'any 2000, 1.064; i només 29 dels 1.064 portaven xips d'identificació.

139 animals en total van ser recuperats pels seus propietaris i 140 es van trobar de nou. La resta van ser sacrificats.

El gos ha anat unit a l'home des del començament de la civilització, per aquesta raó s'ha guanyat merescudament el títol del millor amic de l'home, per sobre de tots els animals domèstics.

Colònies a la Cerdanya

Els alumnes de 2n d'ESO van anar de colònies a la Casona d'Age (Puigcerdà)

Alícia González Amat / 1r ESO

Després de molt insistir, finalment vam poder anar de colònies, i a més a més, a la Cerdanya!

Els principals promotors van ser els tutors, que es van encarregar de buscar el lloc, el transport i tot el que va fer falta per passar tres dies en un indret meravellós. Després dels nervis de la preparació, finalment, el dia 8 de novembre vam pujar a l'autocar i ens en vam anar cap a la Casona d'Age, a Puigcerdà.

Un cop ens vam haver instal·lat i vam haver dinat, ens vam dividir en dos grups i cada un d'ells va fer una activitat diferent.

Les activitats que vam fer durant aquells tres dies van ser: equitació, espeleologia, curses d'orientació nocturna, coneixement de la natura, tir amb arc i un gran repertori per acabar cansants. Tot i així alguns, quan va arribar la primera nit, no ho estaven prou, i es van dedicar a fer xivarri. Després que els monitors ens amenacessin sense festa de comiat, la nit següent va ser molt més tranquil·la i la festa va ser un gran èxit.

Els alumnes, els professors i els monitors vam quedar molt satisfets i amb ganes de repetir l'experiència.

Practicant el tir amb arc en un paratge ideal

Diversió a Sant Joan les Fonts

Els dies 21, 22 i 23 de març, els alumnes de 3r d' ESO, amb l'ajuda del centre i els col·laboradors del Portal Jove, van fer unes colònies a Sant Joan les Fonts, a prop d'Olot.

Josep Baltrons / 3r d'ESO

Quatre ratlles d'un diari...

El primer dia, vam tenir una estona lliure fins les tres de la tarda, i després vam començar les activitats que teníem programades: tir amb arc, escalada i quads.

A l'activitat dels quads, vam viure una petita anècdota: quatre persones van ser envestides per una altra. No entràrem en detalls, per evitar conflictes!

A dos quarts de nou, ens vam reunir al menjador per sopar, després que l'habitació número dos parés la taula.

Després de sopar, vam tornar a les habitacions a parlar i comentar coses del dia, però cap a les dues de la matinada, un dels profes acompanyants ens va "obligar" a anar a dormir. Ningú no va fer-li cas. Ja se sap, la joventut d'avui dia...

Total, que quan tothom era "dormint" i el profe ja havia tornat a la seva habitació..., va començar la festa de veritat. Tots vam sortir corrents de les habitacions, però la sorpresa va ser nostra, quan el profe va tornar a sortir i ens va enviar a dormir. Va estar fins dos quarts de quatre fent guàrdia... Alguns vam caure rodons.

El segon dia, després d'esmorzar (per carregar l'energia que havíem perdut a la nit), vam retornar a la normalitat i vam realitzar una sèrie d'activitats. Aquest cop eren: tobogan inflable, tir al plat i orientació. Totes van anar molt bé. Crec que la que menys èxit va tenir va ser la d'orientació, ja que s'havia de caminar algunes hores per terrenys que més val no dir com eren.

Malgrat tot, les piles s'havien de tornar a carregar. Aquella nit tocava "disco", i tothom s'havia d'arreglar, vestir-se bé, planxar-se el cabell... entre altres coses.

Arribà la nit. Tothom estava perfecte. Maquillatge, vestimenta quasi perfecta... les eines necessàries per anar "de caça". Tot va sortir genial. Tothom era feliç, la gent ballava... però de nou... un incident interrompé la música. Un dels ballarins s'havia torçat el peu.

Després de la discoteca, vam tornar a les habitacions a "dormir", però amb la diferència que aquest cop, els profes no van venir a cridar-nos l'atenció, sinó que ells mateixos es van donar per vençuts, i suposo que van optar per dormir plàcidament.

Aquella nit va ser mortal. La meitat de les habitacions, a les tres ja dormien, excepte alguna que va aguantar fins més tard.

L'últim dia va ser una mica més trist. No us podeu imaginar el pal que feia netejar l'habitació, tornar a fer la maleta... Després d'això, vam agafar les bicicletes, ens esperava un llarg recorregut. Dotze quilòmetres pedalejant! Ja no sabíem on posar el cul!!!

Llevat de petites anècdotes puntuals i petits incidents, van ser unes colònies formidables. Aprofito, i parlo en nom de tots, per donar les gràcies als responsables de la casa de colònies, als profes comprensius i al Portal Jove.

Us imagineu que bé ens ho vam passar? No es pot explicar, s'ha de viure!!!

Vanessa Amaral, Nadia Carné, Laura Sala i Alba Sánchez

La revolución internauta de este año es el *fotolog*. Para quien todavía no esté enterado, un *fotolog* es una galería de imágenes fotográficas publicadas en la Red, en las que el texto es tanto o más importante que la imagen. Se da la circunstancia de que este curso algunos fotologs han originado conflictos por sus insultantes contenidos. Este hecho hizo que quisiéramos conocer la opinión del alumnado. Por ello, repartimos una encuesta a 3º y 4º de ESO y a 1º y 2º de bachillerato, a la que contestaron cinco alumnos de cada clase, elegidos de manera aleatoria. Un total de 75 alumnos. Una vez hecho el recuento, nos sorprendió comprobar la similitud de los resultados en todos los cursos.

Mientras la mayoría del alumnado de 4º de ESO y 2º bachillerato cuenta con *fotolog*, son minoría en 3º y 1º bachillerato. Todos coinciden en que actualizan y comentan regularmente sus páginas y en que cuelgan fotos en las que aparecen ellos y sus amigos. En cambio, sí que difieren en la pregunta de si han tenido conflictos en sus espacios. En 3º, un 50% nunca ha tenido conflictos, mientras que el otro 50% sí los ha tenido, pero no les da excesiva importancia. 4º de ESO es el curso con mayor número de conflictos. Los de bachillerato afirman que nunca los han tenido.

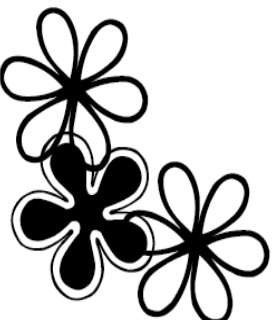
Finalmente, propusimos a los alumnos que sugirieran medidas contra los *fotologs* insultantes y las respuestas, esta vez, fueron las esperadas. Prácticamente todos dicen que “cerrarlos” es la mejor opción, seguida de cerca de “no hacerles caso”, mientras que, una minoría, sugiere denunciarlos a la empresa que ofrece el alojamiento gratuito.

En el segundo trimestre de este curso, se produjo en 4º de ESO un conflicto que se extendió rápidamente como noticia bomba del año. Se creó un *fotolog* desde el cual el autor anónimo se despachaba a gusto insultando y criticando a los alumnos. Los afectados se quejaron rápidamente tanto al profesorado del instituto, que poco podía hacer, como a la misma empresa fotologuera, enviando e-mails. Al no recibir respuesta de la empresa, la dirección del instituto se puso en marcha e intentó rastrear la IP del culpable.

Al parecer, el autor del *fotolog* se vio cercado e inteligentemente el mismo día lo cerró. Al cabo de unos días, la noticia perdió interés y se dejó de hablar de ello.

Con el ejemplo, queremos denunciar que las empresas no dicen ni pío en contra de este tipo de páginas y evidenciar el hecho de que éstos sólo crean malestar y desconfianza entre todos. Nadie debe ser humillado en un espacio público.

MOI, PENSANDO EN EL FUTURO

Cristian Martínez

Antes de nada, para los que no lo conozcáis, os haremos cuatro pinceladas de quién es Moisés García.

Moisés es un alumno de 4º de ESO que tiene muy claro lo que va a estudiar: periodismo. Pero también es un gran aficionado al fútbol y juega en el Lloret. Desde el mes de enero, tiene su propio *blog* en Internet (<http://lapizarradecapello.blogspot.com>), donde explica las noticias más destacadas de la liga de fútbol. Tiene una sección dedicada a entrevistas a profesionales de la información, como esta que transcribimos a continuación, en la que Moisés conversa con una gran periodista y comentarista de radio, Núria Llopis.

¿Por qué decidiste ser periodista?

En realidad, se puede decir que el periodismo me encontró a mí, puesto que desde los 14 años yo quería ser intérprete en las Naciones Unidas, pero no había universidad de Traducción e Interpretación en Valencia y no me llegó la nota para acceder a una de las 60 plazas que había en Alicante, así que me decidí por Comunicación Audiovisual. No me arrepiento.

¿Fue duro llegar hasta donde estás? ¿Qué tuviste que hacer para conseguirlo?

Alcanzar un sueño siempre es duro. Cuesta mucho trabajo y esfuerzo. Para llegar a hacer inalámbrico en Mestalla como yo soñaba hacerlo desde que entré en la Universidad, he tenido que emplear mucho esfuerzo y dedicación a la información deportiva, ver muchos partidos de otros deportes y sobre todo sacrificar mucho tiempo de ocio y de estar con los amigos y la familia.

¿Qué es lo que más te gusta de tu trabajo?

Comunicar, contar, transmitir a otro lo que está sucediendo en el mismo momento en que está ocurriendo. Es emocionante.

¿Qué se te pasa por la cabeza mientras hablas en directo?

Soy bastante espontánea. Digo lo que veo, describo lo mejor que puedo lo que está pasando ante mis ojos. Soy muy sincera.

¿Cómo preparas los partidos? ¿Cómo es el trabajo durante la semana? ¿En qué consiste?

Durante la semana, acudo a los entrenamientos, observo, calculo, trato de ponerme en la cabeza del entrenador de turno y sigo también la actualidad de otros equipos a los que no puedo acudir. Me gusta preparar los partidos a conciencia y, además de leer los periódicos, me gusta buscar estadísticas de los jugadores en internet, analizar posibles coincidencias, investigar los precedentes y tener los datos al día: los goles de cada jugador y los que están sancionados, los que tienen cuatro amarillas y si ven la quinta en un partido, se pierden el siguiente...

Chema Abad, José Miragall, Andoni Pinedo, Daniel Ampuero... son algunos de los periodistas con los que has trabajado. ¿Qué has aprendido de todos ellos?

Muchísimas cosas. Obviamente con el que he trabajado codo con codo, durante mucho tiempo, es con José Miragall. De él aprendí a narrar partidos, a tener soltura, a estar siempre alerta y a darle ritmo a mis intervenciones. Cada narrador tiene un estilo que lo hace especial. Yo trato de adaptarme a cada uno de ellos lo mejor que puedo, intento captar el instante antes de hacer una pausa o una inflexión para colarme y abrir el micro justo detrás de ellos, pero siempre sin interrumpir su narración.

¿Y de los deportistas o de la gente relacionada con el mundo del deporte qué te llama más la atención?

Depende de la persona y del deporte. Pero puedo decir muy orgullosa que tengo más buenos amigos entre los empleados de los clubes que entre los deportistas.

Cuéntanos alguna anécdota.

En un derbi entre el Levante y el Valencia, esperando las alineaciones pusieron en marcha los aspersores del campo y me mojé toda, de pies a cabeza, micrófono inalámbrico incluido. Tuvieron incluso que dejarme ropa y acabé haciendo la retransmisión del partido vestida con un chándal del Levante. ¡¡¡El entrenador del Valencia (Antonio López, con quien siempre me he llevado bien desde la época en la que fue segundo entrenador de Rafa Benítez) me miró como si fuera el diablo!!!

En otra ocasión, en una rueda de prensa, le pregunté a Claudio Ranieri si Mista iba a ser titular y me éste me preguntó si yo era su novia. No me gustó nada.

Y por último, danos algún consejo para los que empiezan en este mundo.

En el periodismo, como en cualquier cosa en la vida, el ingrediente imprescindible es la pasión, las ganas de hacer algo. Ese es el motor que impulsa los sueños. Con él en marcha, cualquier cosa es posible.

Un escritor...

Eduard Márquez

Moisés García

Durant el transcurs del primer trimestre, els alumnes de 4t vam llegir, a l'àrea de llengua catalana, una novel·la escrita per Eduard Márquez, *El Silenci dels arbres*, inspirada en la Guerra dels Balcans. Aquesta activitat tenia com a punt final la visita de l'autor al nostre centre per comentar aspectes del llibre. Sovint, quan parlem de xerrades de l'autor d'un llibre, pensem en una situació avorrida i de poc interès. Aquesta no va ser així. Com ja va fer en Jordi Sierra l'any passat en la seva visita, Eduard Márquez va alternar moments d'explicacions i dades curioses del seu llibre amb moments d'humor. Durant l'últim tram de la xerrada, l'escriptor no va tenir cap problema a firmar-nos tots els exemplars que li vam plantar sobre la taula.

Márquez signa els llibres

L'Eduard explica el procés de creació del llibre

Poesía cantada en las aulas

Emiliano Valdeolivas recitando

Los alumnos muy atentos

Sarai Ramos y Laura Sala

El juglar y profesor de literatura, Emiliano Valdeolivas, nos deleitó con su visita al centro y nos obsequió con una actuación soberbia, digna de los poetas del s. XV.

El martes, día 27 de marzo, los alumnos de 3º y 4º de ESO nos instalamos en el aula 122, dispuestos a realizar un viaje poético por todas las épocas, desde la Edad Media hasta la actualidad. No oímos el ruido de las máquinas, ni el quejido de la grúa que apuntala los cimientos de lo que será un edificio nuevo dentro de un tiempo. Emiliano, a través de su voz y de los acordes de su guitarra supo transmitirnos el lamento amoroso de las jarchas, el dolor del destierro de el Cid, el placer del descanso y la vida retirada de Berceo y Fray Luis, la infidelidad conyugal de la mujer desechada con el marido... Ha habido poesía para empezar, para seguir y para vivir, como diría Celaya. Todo ello aderezado con un discurso salpicado de anécdotas literarias y de sabias bromas (Emiliano es profesor y sabe de qué madera estamos hechos los adolescentes).

Un verdadero placer para los oídos que agradecemos profundamente.

Recomanem...

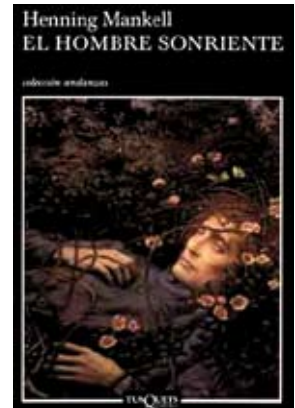

97 formas de decir te quiero

Hace nada, terminé de leer una novela de Jordi Sierra, 97 formas de decir te quiero. Una novela de amor que trata de una chica que es capaz de hacer lo que sea para conseguir a su amor "prohibido".

Daniela, la protagonista, le cuenta a su amado una historia con ingredientes extraordinarios. En fin, me ha gustado mucho. ¡Ah, y el final sorprende!

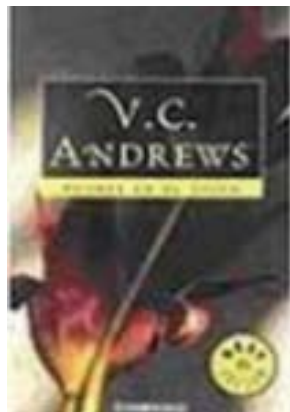
Vanessa Amaral 4° B

El hombre sonriente

Recientemente, me leí dos libros de la misma colección del escritor Henning Mankell: El hombre sonriente y Pisando los talones, dos libros de la saga del inspector Kurt Wallander. Los dos libros siguen en la misma línea que los de la misma saga, mucha intriga y mucho misterio relacionados con situaciones políticas de la actualidad. Me gustaron mucho los dos, pero quizá me enganché más al segundo.

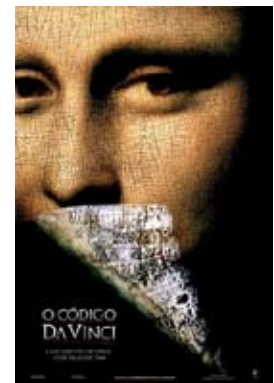
Laura Sala 4° A

Flores en el ático

Recomano el llibre de V.C. Andrews a qui li agradin les històries familiars aparentment felices. És una història molt interessant e intrigant. Chris i Corrine són els protagonistes i tenen quatre fills. Són la família perfecta. Fins que un bon dia, un malaurat accident s'emporta la vida de Chris, el pare. A partir d'aquest moment, la Corine, la mare, farà tot el possible per guanyar-se la confiança, que fa anys va perdre, del seu propi pare... Si voleu saber com continua el llibre, llegiu-lo i no us arrepenireu...

Noelia Cerolá 4° C

El código Da Vinci

Es uno de los libros escritos por Dan Brown y uno de los más criticados en la actualidad.

El libro trata de dos personas que intentan encontrar la respuesta a la pregunta: ¿Qué es el grial?

No voy a dar mi opinión acerca de si el libro cuenta la verdad o es sólo una simple mentira fruto de la imaginación de un escritor.

A mí me gustó mucho leerlo, porque me hizo pensar e imaginar el mundo de otra manera.

¿Y si pensamos que Jesús no era un santo y que todos estos siglos creímos en... nada?

Yo puedo responderme esta pregunta a mí mismo. Ahora probad de responder vosotros.

Alex Shubin 4° A

MOMENTS PER RECORDAR

A TREBALLAR!

Combinar estudis i feina per assolir el graduat!

Montse Fors, tutora de l'Aula Oberta

Aquest és el primer curs que els alumnes de 4t d'ESO de l'Aula Oberta poden fer una estada de pràctiques prelaborals en una empresa de Blanes. Els dilluns, dimarts i divendres els alumnes fan classes (matemàtiques, llengua...). Els dimecres i els dijous al matí, de 9.00h a 13.00h, fan les pràctiques a l'empresa que els acull.

Aquesta experiència ha estat possible gràcies a un conveni signat amb l'Ajuntament de Blanes, l'ajuda del professor Joan Grativol, que ha estat la persona de contacte amb les empreses... i la col·laboració de tot el grup d'alumnes. Les coses no sempre han anat com estaven previstes...

La introducció a les empreses ha estat lenta. S'ha hagut de superar un seguit de tràmits burocràtics propis de qui enceta una experiència nova.

Els primers alumnes en iniciar-se van ser l'Alfredo Urbón, a la botiga La Onda, i en Rubén Méndez, a l'empresa Blanes Mòvil. Posteriorment, el mes de gener es van incorporar la Sanae Marouan, a la llar d'infants Can Borell, i en Francisco Mellado, a l'empresa INOXFRED.

Els darrers han estat en Dani Tapia, a l'empresa Construcciones Metálicas SL, i, finalment, l'Omar Ben Brahim, al Pavelló Municipal d'Esports de Blanes. L'experiència ha estat satisfactòria per a totes les empreses. La totalitat d'alumnes ha aprovat aquestes pràctiques laborals al 2n trimestre.

Amb aquestes ratlles, com a tutora, m'agradaria agrair la col·laboració de totes les empreses que de forma desinteressada ens han ajudat en la realització d'aquest projecte.

Mireia Matas i Carlota Pintó

En Rubén, en Dani i l'Alfredo, alumnes de l'Aula Oberta, ens van visitar al crèdit de redacció de la revista per explicar-nos la seva experiència en el món laboral.

Tant els alumnes com els professors estan molt contents amb aquesta experiència i creuen que pot ser una bona opció pel futur d'aquests alumnes. Cal dir que aquestes pràctiques són prelaborals, per tant els alumnes no tenen contracte i no cobren. És important saber que cal que les aprovin per a l'ESO. D'altra banda i, segons ens han explicat, en acabar les pràctiques, algunes de les empreses que participen en aquest projecte no tenen cap inconvenient que els alumnes s'hi quedin a treballar.

En Rubén, que treballa a l'empresa Blanes Mòvil, on fa tasques de recanvi, prepara albarans i ordena prestatges. El gerent de l'empresa ens

explica que està molt content amb el seu rendiment i no dubta a acceptar nous estudiants en un futur. Ens valora aquesta experiència amb un vuit i amb un somriure a la cara.

La Sanae és la primera alumna en pràctiques que ha acceptat la guarderia de Can Borell. Està molt satisfeta de les feines de les quals s'encarrega, perquè li agraden molt els nens i, tant la directora, com les companyes també estan molt contentes amb ella.

Ens comenten que no dubtarien a contractar altres alumnes en pràctiques. La Sanae valora la seva feina amb un nou i la directora del centre, amb un vuit, i remarca que es queda amb una gratificant experiència.

Orienta't

Ferran Pouy i Sergi Soriano

A l'acabar el 4t d'ESO, als alumnes ens costa trobar una sortida professional o acadèmica. El centre ofereix un crèdit variable obligatori per a tots els alumnes per tal d'orientar-nos. En aquest crèdit, s'estudien totes i cadascuna de les sortides que té un estudiant en acabar l'ensenyament obligatori.

Què és «Orientat»?

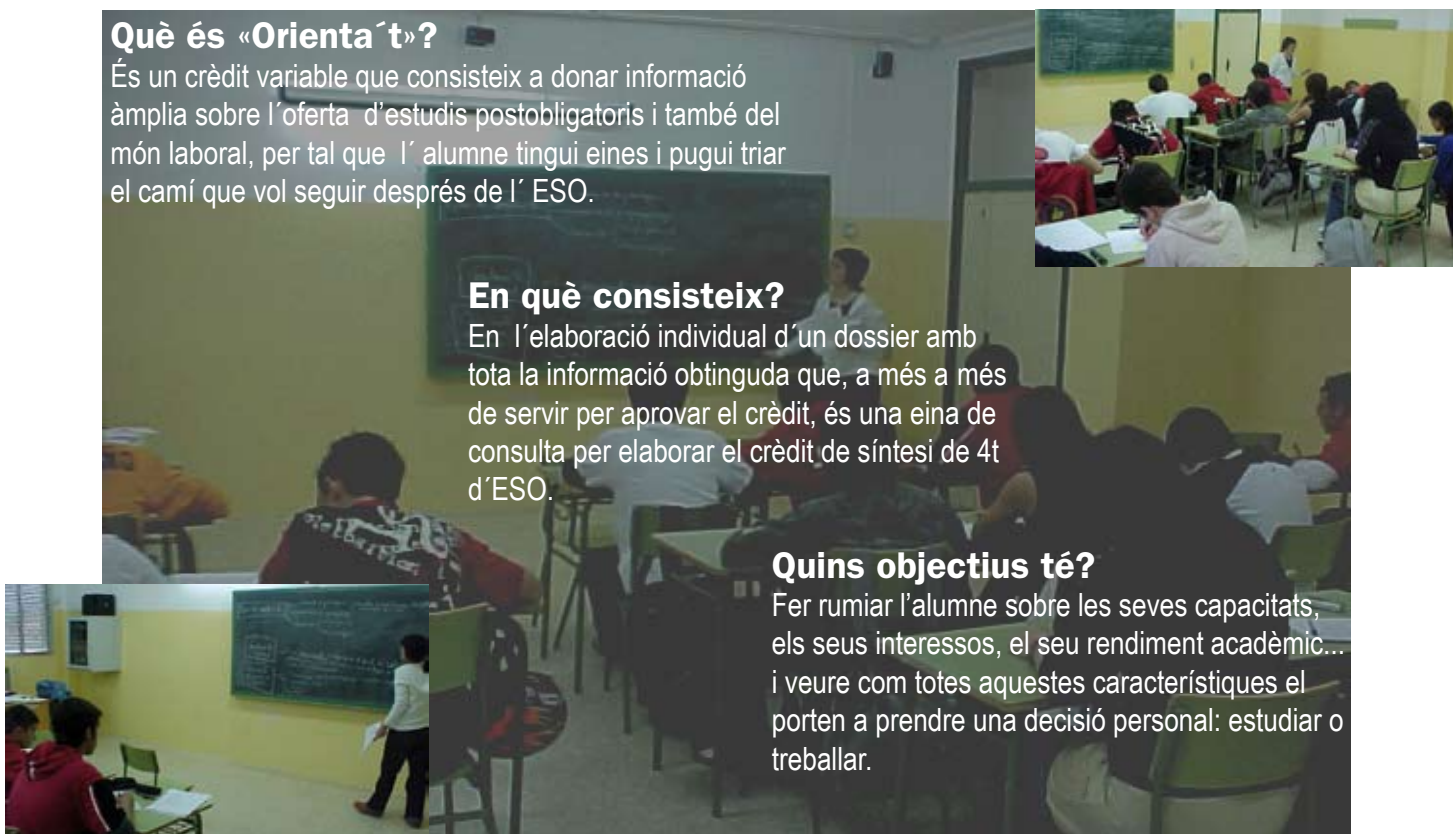
És un crèdit variable que consisteix a donar informació àmplia sobre l'oferta d'estudis postobligatoris i també del món laboral, per tal que l'alumne tingui eines i pugui triar el camí que vol seguir després de l'ESO.

En què consisteix?

En l'elaboració individual d'un dossier amb tota la informació obtinguda que, a més a més de servir per aprovar el crèdit, és una eina de consulta per elaborar el crèdit de síntesi de 4t d'ESO.

Quins objectius té?

Fer rumiar l'alumne sobre les seves capacitats, els seus interessos, el seu rendiment acadèmic... i veure com totes aquestes característiques el porten a prendre una decisió personal: estudiar o treballar.

Com funcionen les parelles?

ELS ALUMNES DE L'AULA OBERTA ES PREGUNTEN QUÈ PENSA LA GENT SOBRE ALGUNS ASPECTES DEL MÓN DE LA PARELLA

Alumnes de l'Aula Oberta / 3r d'ESO

Ens vam decidir i sí, després de preparar les preguntes la setmana anterior, vam anar al carrer ample de Blanes a preguntar a la gent allò que sempre ens havia interessat saber sobre el món de la parella. La qüestió era fer-ho de manera que les preguntes no fossin massa compromeses, ja que el tema és delicat, però ens en vam sortir molt bé!

Vam fer les enquestes a un total de 30 persones, de les quals 20 eren dones, amb una mitjana d'edat de 35 anys, i 10 homes, amb una mitjana de 41 anys. Per altra banda, 11 d'aquestes persones estaven casades, 14 tenien parella estable i 5 no tenien parella. D'aquestes últimes, 3 eren dones i no volien tenir relació estable de parella, i 2 eren homes i sí que volien tenir-ne.

Els conceptes de fidelitat, capacitat de perdonar, respecte, confiança, independència i admiració, que fèiem valorar de l'u al cinc, van rebre sempre notes molt altes.

“Una de dues: o bé nosaltres som un pèl malpensats perquè trobem que la puntuació és molt elevada, o bé la gent realment està molt contenta i feliç d'estar amb la seva parella.”

A la pregunta sobre la freqüència amb què surt la gent amb la seva parella i s'ho passen bé junts, la majoria de la gent va contestar «sempre» o «sovint». A més, molts enquestats i enquestades pensen que deixar espai a l'altra persona perquè pugui fer la seva és molt important.

Després de la feina, vam valorar per sobre el resultat de les enquestes i el grup va coincidir que, en general, la gent potser havia exagerat un xic les seves puntuacions, potser perquè li recava dir la veritat. Una de dues: o bé nosaltres som un pèl malpensats perquè trobem que la puntuació és molt elevada, o bé la gent realment està molt contenta i feliç d'estar amb la seva parella. Tan de bo sigui la segona possibilitat. Vosaltres què en penseu?

El grup d'alumnes de l'Aula Oberta

PA: Projecte Aigua

El Projecte Aigua és un eix transversal, en el qual han participat alumnes i professors durant tot el curs.

A finals del curs passat es va plantejar la possibilitat de trobar un tema que pogués servir de centre d'interès per treballar des de totes les àrees. Finalment, es va triar el tema de l'aigua per la seva importància, i perquè s'havien donat diverses circumstàncies que calia considerar:

Haviem guanyat el primer premi de centres en el concurs Ecopropostes de Ràdio Marina (2006), amb el treball *Residus i equilibri*, dues propostes per a l'aprenentatge d'actituds respectuoses amb el medi i el consum.

S'havia aprovat el projecte d' IES de Vela. Actualment, som l'únic IES de Vela de Catalunya.

Una alumna del centre, la Irene Garcia, havia guanyat el primer premi del concurs Stockholm Junior Water Prize i havia anat a Estocolm com a representant d'Espanya a la Setmana Mundial de l'Aigua, que es va celebrar del 24 al 30 d'agost de 2006.

La proposta va anar guanyant cos a principi d'aquest curs i es va aprovar en claustre amb el nom de Projecte Aigua, amb uns objectius molt clars:

Conscienciar sobre la problemàtica de l'aigua tota la comunitat educativa i la societat en general.

Desenvolupar iniciatives al voltant del tema, que afavorissin l'aprenentatge i el bon clima de treball al centre.

Cercar col·laboracions per poder convidar experts, fer tallers, exposicions... i per anar fent difusió del material elaborat (cartells, publicacions, samarretes...)

El projecte es va iniciar en el marc de la Setmana de la Ciència (10-19 novembre 2006). Al llarg de tot el curs, s'han anat realitzant activitats en diferents àrees i nivells. Paral·lelament, s'han anat explicant les activitats en el bloc del projecte (<http://iesserrallarga.blogspot.com>) i, finalment, s'ha editat un llibre de petit format que recull tota la feina feta.

Concurs de fotografia

María Ruz

El dia de Sant Jordi es va organitzar un taller de fotografia en el qual van participar alumnes de primer i segon cicle d'ESO, el tema del qual era l'aigua.

Hi van participar 10 alumnes que van entregar 600 fotos en total. D'aquestes, se'n van seleccionar 24.

Durant una setmana, es va deixar una urna al passadís, per triar les guanyadores. Van votar 167 persones.

El primer premi va ser per a la Micaela Lubniki, amb la foto dels peixos; el segon, per a la Carlota Pintó i la Maria Ruz, amb la imatge d'uns peus a la vora del mar; i el tercer, per la Nastia Mishura, amb una imatge que mostra la paraula *aigua* inscrita a la sorra.

Ecopropostes

Neus Masferrer i Adrián Sánchez

Des de fa anys, l'IES Serrallarga participa en el concurs d'Ecopropostes que convoca Ràdio

Marina, amb la col·laboració d'entitats de la comarca de la Selva i el Maresme. Aquest any, el nostre institut ha guanyat el segon premi a la millor proposta mediambiental de centre, amb el Projecte Aigua. L'entrega de premis es va realitzar en un entorn natural de Tordera, el dia 4 de maig del 2007.

Es donen premis a dues modalitats, a treballs individuals i a projectes de centre. Us animem a participar-hi l'any que ve!!!

La simbologia de l'aigua, un recurs cinematogràfic

Alumnes de l'optativa Textos i contextos analitzen el paper de l'aigua a dues pel·lícules: *La vida secreta de las palabras* i *El año del diluvio*.

Ana Rodríguez i Alexia Rosell / 2n de batxillerat

La vida a la Terra depèn de l'aigua. En forma de precipitacions, fluint per la superfície o pel subsòl, l'aigua és necessària per a tots els éssers vius de la Terra, des de l'insecte més petit fins a la balena més gran. L'aigua és vida i precisament per això l'home ha creat una simbologia molt rica al voltant de l'aigua. Totes les cultures antigues tenen l'aigua present entre els seus símbols (pensem per exemple en el baptisme cristià), l'aigua dóna vida, alimenta la terra perquè aquesta pugui oferir fruits, i satisfà la necessitat primera dels homes i dels animals.

Però l'aigua també neteja les impureses de les superfícies, i evita així que siguin un entrebanc per tirar endavant els processos vitals, és purificadora.

L'aigua és clara, transparent i, per tant símbol de sinceritat.

Però l'aigua també aïlla, separa i a vegades destrueix, i pot convertir el col·lectiu en subjectes envoltats de solitud: els carrers queden gairebé buits sota la pluja, la gent se n'escapa, i la gent construeix ponts per comunicar-se amb la que es troba a l'altre costat del riu o del braç de mar. L'aigua que ve de sobte pren tot el que l'aigua amiga havia ajudat a crear... L'aigua pot donar vida i la pot prendre.

L'observació de tots aquests fenòmens és la que ha portat l'home a bastir un món de símbols al voltant de l'element més important, l'aigua, i aquesta simbologia, la recull la parla popular, la literatura, el cinema, la publicitat... i qualsevol de les arts.

El año del diluvio, pel·lícula dirigida per Jaime Chávarri i basada en la novel·la homònima d'Eduardo Mendoza, porta l'aigua al títol i també la porta a la pantalla en els moments més decisius de la història que narra. L'acció se situa en un poble català, als anys cinquanta del segle vint, on viuen un terratinent falangista i sense escrúpols, i una monja empenedora que es deixa seduir. Aquesta relació tempestuosa arriba al punt culminant en el moment en què la pluja, tan esperada al camp aquell estiu de sequera, cau de sobte sobre la regió. Aïlla els dos personatges, evitant que es trobin en la cita que els havia de portar lluny dels seus destins, i a la vegada fa neteja de tot el que hi ha hagut de brut, poc clar i fosc en les intencions de l'Aixelà, el protagonista i artífex de la situació. L'aigua ha fet passar pàgina a la història viscuda per aquests dos personatges com fa passar pàgina, molts anys més tard, en el moment en què un nou secundari (nascut a l'hospital que dirigia la monja, precisament el dia en què tot va quedar inundat i la sala de parts plena d'aigua que queia dels degoters del teulat) llegeix la carta que li desvetllarà a ell i també a nosaltres, espectadors, els secrets que havien quedat amagats. La transparència de l'aigua és la de la carta, que deixarà al descobert el que ens calia saber per treure l'entrellat de la història.

«L'aigua és vida i precisament per això l'home ha creat una simbologia molt rica al voltant de l'aigua. Totes les cultures antigues tenen l'aigua present entre els seus símbols.»

Hanna, la infermera, es renta reiteradament les mans, una vegada i una altra. Li cal netejar i netejar el passat, les humiliacions i les ferides sofertes a la guerra dels balcons, del qual no es pot desfer. Simon, el cuiner de la plataforma, rega les plantes pacientment, l'aigua és necessària per a elles com ho és per a ell aquesta insignificant activitat, una teràpia que l'ajuda a enfrontar-se diàriament a la rutina insuportable de la seva feina i del seu aïllament. Aquests dos personatges, Hanna i Simon, conversen gairebé en silenci, amb una tendra complicitat, asseguts al gronxador de la pista. Sota els peus hi ha quedat una bassa de la darrera ploguda. La càmera ens els ensenya reflectits a l'aigua, com de cap per avall. L'aigua de la bassa pren tot el protagonisme en aquesta escena. La seva transparència ens mostra aquests dos personatges com realment són, ben diferents de com es comporten davant la resta de companys.

La vida secreta de les paraules, dirigida per Isabel Coixet, té per escenari una plataforma petrolera aïllada al mig del mar, en la qual s'ha produït un accident i on arriba una infermera per tenir cura de l'empleat ferit. L'aigua envolta la plataforma i aïlla els seus habitants de la mateixa manera que la pluja d'un vespre fa que no es reuneixin com de costum a la pista i aquest recurs sigui aprofitat per la directora per presentar cadascun dels personatges en la seva solitud més absoluta. Aquesta pluja, com en la pel·lícula de Jaime Chávarri, neteja les impureses que han embrutit la relació de la colla i fa passar pàgina al petit món de picabaralles. L'oceanògraf de la plataforma ens recorda la força devastadora de l'aigua en comptar els milions d'onades que espetteguen contra els seus pilars, com una amenaça constant. L'aigua purifica, però també pot destruir.

Josef, el ferit de la plataforma, explica un secret de la seva infantesa a Hanna. El seu pare el va llançar al mar perquè aprengués a nedar. La por de l'aigua l'ha acompanyat tota la vida i, en retrobar-se amb Hanna, un cop restablert de les seves ferides a l'hospital, reprenen la imatge. Ella té por d'ofegar-se en les seves llàgrimes, Josef assegura que aprendrà a nedar. Isabel Coixet usa una vegada més el recurs de l'aigua per explicar metafòricament com la relació d'aquests dos personatges els pot ajudar a superar el terror que els provoca el passat viscut per l'un i l'altra.

Una de les últimes imatges de la pel·lícula ens mostra el raig d'aigua que surt de l'aixeta de la cuina de Hanna i Josef. Una vegada més la història ha passat pàgina i l'aigua simbolitza de nou la possibilitat de vida.

Il·lustració de Tere RAMOS

Alumnes de batxillerat opinen sobre la lectura a l'ensenyament

Llegir, comentar i estudiar=a treballar

Ana Rodríguez / 2n batxillerat

La lectura (al costat de l'escriptura) pot considerar-se un instrument privilegiat que ens dóna accés a la informació i al coneixement. Per la seva importància, és objecte d'atenció permanent en contextos que desborden amb amplitud el marc escolar, i és per aquesta raó que als alumnes se'ls exigeix llegir determinats llibres obligatòriament. Però... realment aquest mètode fomenta el plaer per la lectura? Des del meu punt de vista no és del tot correcte. Estic d'acord que cal llegir de tot una mica per aprendre coses noves, com: descobrir i interpretar diferents textos; ordenar i classificar els llibres per moviments culturals, conèixer els autors i els seus diferents estils d'escriptura, etc. Però per altra banda, les lectures no deixen de ser obligatòries, i no a tots els alumnes els poden agradar. Això provoca que la lectura els sigui més difícil (ja que la majoria de les vegades no l'entenen) i que l'argument se'ls faci avorrit i monòton. Tan se val si a l'alumne li pot resultar interessant el llibre o no.

A més de les obligatòries, també hi ha lectures optatives. "Optativa" ve del llatí *optatio* i significa: "prendre o admetre una opció". Més aviat és "admetre-la" (en aquest cas "admetre la lectura", ja que aquesta s'acaba convertint en obligatòria). Segui el que sigui, la qüestió és llegir.

Tant és així, que fins i tot hi ha lectures proposades als llibres de text. Però d'aquestes ja ni en parlo. No en parlo perquè mai es fan. Poques vegades les professores perden el temps amb textos que no serviran per a selectivitat. Elles volen que

aprovem... i sobretot que treballem. Per això, porten articles, poemes, narracions, fragments... entre altres coses, per treballar-los a classe. Un cop treballats... aquell article, poema, narració, fragment... és condemnat a viure una eternitat a la carpeta o a la paperera (segons com sigui l'alumne). Un alumne de segon curs de batxillerat (d'humanitats) s'aixeca amb la paraula comentari al front, i s'adorm amb la mateixa paraula i al mateix lloc. I això per què? Perquè senzillament és de lletres, i està fent un batxillerat en què tot s'ha de comentar (filosofia, història, història de l'art, literatura...). Comentar ens ajuda a madurar la nostra capacitat intel·lectual. Sense saber comentar textos... no ets ningú en aquesta vida!

Per altra part, la vida de l'estudiant no són flors i violes. Un estudiant ha de llegir molt, ha d'escriure molt, ha de comentar molt... i sobretot ha d'estudiar molt per fer molts exàmens. Sense exàmens no existirien les "xuletes", els "copions", les tensions entre alumne i professor... Com diria Parmènides d'Elea, "El que és és, el que no és no és", per tant, un alumne sense exàmens no és un alumne.

La seva felicitat depèn de les notes. Notes de què? Notes de les lectures, dels comentaris, dels exàmens...

Moralitat: per ser un bon estudiant, has de treballar sense descans.

Obligació amb diversió?

Vanessa Baltrons / 2n batxillerat

Diuen que mai s'ha de jutjar un llibre per la seva portada, però estic segura que qui ho diu mai s'ha hagut d'enfrontar als fabulosos llibres que ens fan llegir obligatòriament a l'etapa d'estudiants, aquells amb els quals només amb el títol i la il·lustració de la portada ja en tens prou. Durant els primers cursos, el tema de les lectures encara pot resultar divertit, ja que ens deixen triar d'entre els que figuren en una llista de llibres proposats pels professors, segons el gust i els interessos de cadascun de nosaltres. El problema comença a mesura que vas creixent i aquesta oportunitat d'elecció desapareix i és el Departament d'Educació qui marca les lectures prescriptives, que, a més a més, comporten un comentari o un examen al darrera, cosa que obliga a llegir prenent apunts, sense poder fer-ho relaxadament i disfrutant-hi.

Després de tot el que he exposat, jo pregunto: Creieu que tot això serveix per a alguna cosa? Des de petits, ens introdueixen al món de la lectura com a recurs per ampliar el nostre vocabulari, la nostra capacitat de comprensió, el nostre esperit crític... Està clar que si ens deixessin continuar llegint a voluntat, a mesura que anem avançant en els estudis, els resultats serien molt més bons.

És cert que a batxillerat és important llegir les obres marcades perquè hi ha la possibilitat que l'examen de selectivitat estigui basat en una d'elles, i dominar-la facilita les coses. El pitjor és que només de pensar en aquests llibres em poso malalta... una noia enamoradissa a la qual anomenen «Colometa», una llista interminable d'articles de Larra o altres que crec que mai arribarem a entendre...

Sort que, per compensar una mica, el professorat porta a classe textos per llegir i comentar que solen ser més interessants i divertits, si no, crec que entre alguns llibres de text i la imaginació que hi posa el Departament d'Educació, els llibres, en comptes de tenir més amics, com es pretén, cada vegada tindrien menys companys per compartir estones agradables.

UNA OBLIGACIÓ MAL OBLIGADA

Alba Ferrer / 2n batxillerat

La lectura a l'ensenyament és un tema que sempre ha obert molts debats tant en els alumnes com en els professors.

Els alumnes es queixen sempre de la quantitat de lectures obligatòries que hi ha, amb els mateixos arguments, "no tenim temps, són lectures avorrides, podrien escollir millors temes...", i els professors molts cops els donen la raó, ja que s'adonen que menys lectures, més entretingudes i més dirigides als joves podrien ser més profitoses.

Així doncs, enmig d'un tema tant debatut com aquest, puc dir que les lectures no serveixen pel que haurien de servir, no compleixen la seva funció específica. Les lectures s'haurien de renovar amb el pas del temps, adaptar-se a l'època dels estudiants que les llegiran, i no quedar-se en un *Tirant lo Blanc* o un *Llibre de les bèsties*.

L'obligació de fer llegir als estudiants no crea en ells una addicció a la lectura, tot al contrari, pot fer que la refusin més fàcilment. La lectura ha de ser una afició que produeixi plaer a tot aquell que la practiqui, i no una obligació imposada. Cada estudiant ha de saber trobar el seu tipus de lectura preferida, els seus gustos, el seu gènere literari preferit... Evidentment els professors han d'imposar una obligació a la lectura, ja que sinó ningú compliria, però aquesta ha de ser més liberal i amb més participació de la opinió dels qui llegiran.

L'ús de les biblioteques per part dels alumnes pot ser molt beneficiós, ja que és un centre que pot servir tant de difusor de les lectures com de conseller cap a obres desconegudes.

La lectura de textos a classe és una porta que obre la ment dels alumnes al tast de diferents tipus d'escriptors. Des d'articles de premsa, poesia, narracions, fragments de llibres... poden fer que els alumnes que menys llegeixen s'enganxin a seguir un estil.

Pel que fa als treballs sobre les lectures, no compleixen una funció gaire (per no dir gens) útil. Internet s'ha convertit en una base de dades enorme per tot el que es necessiti, així doncs, si podem trobar de tot no hi faltaria el resum d'algun llibre, els seus personatges, el tema i una breu conclusió sobre la història. Tot això retocat amb unes quantes paraules de vocabulari estudiantil pot ser presentat com a treball. Evidentment els professors ho saben tot això, però no hi ha arma capaç de poder contradir la paraula dels alumnes que han copiat i la dels que realment han treballat.

Arribant al final de les meves vacil·lacions sobre el món de la lectura a l'escola, puc entreveure una total desorganització del sistema educatiu davant d'aquest aspecte, una peresa per part dels alumnes, i un descontrol dels professors.

En opinió d'una humil espectadora, les lectures haurien de ser lliures d'escollir, lliures de comentar, amb certa obligació al darrere, i sobretot, lliures d'interpretar per al lector, sense algú que li digui com a d'entendre els símbols o els personatges.

TAL COM RAJA...

Un color: el verd

Un llibre: 1984 de George Orwell

Un grup o cantant: Sopa de cabra

L'última pel·lícula que has vist: Éragon

El teu menjar preferit: Ous ferrats

El teu millor dia de la setmana: divendres

Una debilitat: els ordinadors

Un viatge que t'agradaria fer: Egipte

On t'agradaria viure: A Girona s'està molt bé.

Guillem Vallicrosa, premi CIRIT: «No m'ho esperava. Era un dels treballs més curts de segon de batxillerat.»

Mònica Blanco, Noelia Cerolá, Ferdaus Chairi

En Guillem Vallicrosa, exalumne d'aquest institut, ha guanyat un premi CIRIT, amb un treball de recerca que tracta sobre la construcció d'antenes amb material casolà.

Què són els premis CIRIT?

La CIRIT és la Comissió Interdepartamental de Recerca i Innovació Tecnològica. Cada any, aquesta comissió dona premis als millors treballs de recerca de tema científic de Catalunya.

Per què vas decidir tractar aquest tema en el teu treball de recerca?

Vaig anar a Palafrugell i em vaig interessar per l'antena d'internet, i les entrades WIFI. Per informar-me vaig anar a unes xerrades, i a partir d'aquí vaig començar a rumiar el treball.

De petit t'interessaven aquests temes?

No.

I doncs, què volies ser, de petit?

Volia ser investigador.
(Investigador?! :o)

Quant de temps vas dedicar a elaborar-lo?

La part pràctica, un mes o mes i mig; la teoria, una setmana, si fa no fa.
(Tant de temps....!!!)

Com et vas sentir després d'haver guanyat el premi?

No m'ho esperava, em va sorprendre, perquè era un dels treballs més curts de segon de batxillerat.

Has guanyat cap altre premi o beca?

Sí, Caixa Manresa em va donar una beca d'estudis per haver tret un 8,5 a les proves d'accés a la universitat.

Nom i cognoms: Guillem Vallicrosa Massaguer

Edat: 19 anys

Estudis: Estudiant d'enginyeria industrial a la Universitat de Girona

Data i lloc de naixement: 20/1/1988, Palafrugell

Actualment, quina carrera estudies?

Ara mateix estudio enginyeria industrial a Girona.

Suposem que els teus pares n'estan orgullosos...

Sí, molt.

(No ens estranya.)

Què en pensen els teus companys, del premi?

No els veig gaire, perquè ells van anar a estudiar a Barcelona i jo a Girona, però també n'estan orgullosos.

Ets ambiciós, t'has fixat alguna meta?

No, res en especial.

(Sí, sí, segur)

Què vols seguir estudiant?

De moment, vull acabar la carrera i després ja veurem.

Creus que aquest premi t'obrirà portes a l'hora de buscar feina?

No ho crec, perquè no té gaire relació amb el que estudio actualment.

Llibre: Mi colegio
Cançó: My immortal
Aficions: Parlar l'anglès, viatjar i conèixer gent.
La teva beguda: L'aigua, no hi ha res millor.
Estació de l'any: L'estiu
Un vici: Preguntar el perquè de tot.
Un lloc que t'agradaria visitar: Nova Zelanda
On t'agradaria viure? A Canadà, a algun lloc verd.
El teu animal preferit: El dofí
Un personatge: Joan Uró
Un instrument musical: El saxo
Un objecte: El rellotge

Josep Sabaté, guanyador d'un dels premis UIC: “Em sento molt satisfet amb el treball realitzat.”

En Josep Sabaté va guanyar un dels premis de la UIC (Universitat Internacional de Catalunya), amb el seu treball de recerca sobre l'orina i l'alimentació.

Nom i cognoms: Josep Sabaté Ortega

Edat: 18 anys

Estudis: 2n de batxillerat

Data i lloc de naixement: 23/01/1989, Barcelona

Carlota Pintó i Maria Ruz

Què són els premis UIC?

Uns premis que es donen als treballs de recerca, destinats als alumnes de batxillerat científic i tecnològic, encara que actualment també es donen a treballs de lletres.

El teu treball de recerca consistia en...

En un estudi sobre la composició de l'orina des del punt de vista físic, químic i microscòpic, en funció de l'alimentació.
(No se'ns m'hauria acudit mai...)

Per què vas decidir tractar aquest tema?

Perquè després de pensar en fer altres treballs com ara les cel·lules mare, el maltractament domèstic o les plantes medicinals, em vaig decantar definitivament pel treball que vaig realitzar, perquè em va semblar més interessant.
(Una decisió difícil.)

Quan de temps vas dedicar al treball?

Doncs..., l'estiu passat vaig dedicar-me a la recerca bibliogràfica, més tard vaig poder tenir una fantàstica experiència en uns laboratoris i, seguidament, vaig anar acabant el treball durant el curs.
(Quanta feina !!)

Has hagut de superar alguna prova per aconseguir aquest premi?

Sí, en principi érem 60 persones. Només hi havia 3 premis: 1 per als treballs de tema científic, l'altre per als tecnològics; i un altre, per als humanístics.
(60 persones són moltes?!)

Com et vas sentir quan et van dir que havies guanyat?

Després de tant de temps treballant, et sents molt satisfet.
(No ho dubtem !!)

Creus que és important el paper del tutor de recerca?

Molt, vaig rebre molta ajuda de la Carme Laplaza sobretot per la qüestió del laboratori, per correccions del treball i per buscar contactes que m'ajudessin a realitzar-lo.

Que t'agradaria estudiar en un futur?

Medicina.
(Interessant, molt interessant.)

Tenies la idea d'estudiar medicina abans?

Des de petit no, encara que a sisé ja em va començar a cridar l'atenció.
(Que precoç!!!)

SORTIDA D'EMERGÈNCIA

Vanessa Amaral i Tamara Puerto

Fa uns 4 anys, l'Edu i en Pere, aleshores estudiants del col·legi Cor de Maria, van començar a anar a classes de guitarra. Al llarg del temps, els va sorgir la primera oportunitat de fer un petit concert, que van aprofitar cantant la cançó «Basket Case», però en català. Després d'això, van anar incorporant nous components. El nom del grup, Sortida d'emergència, és el resultat d'una nit llarga i de borratxera, segons expliquen ells mateixos. Són un grup de garatge, com els defineix l'Edu. Des que s'ha format, l'Edu, en Pitu, en Pere i en Natan es reuneixen, al garatge de l'Edu, per assajar.

Sempre han comptat amb el recolzament dels seus pares, principalment del pare del vocalista, l'Edu, que és una mena de manager per ells, pel fet que els emparaula els concerts i, a més, manté la pàgina web del grup (<http://www.sortidadermegencia.com>).

Parlant de concerts, hem de dir que ja n'han fet uns quinze, sempre buscats pels pares, amics... Compaginen el món de la música amb els estudis i la vida personal.

Tenen un CD?... sí, ja tenen una maqueta produïda per ells mateixos. Cantant, ja han guanyat uns diners que han fet servir per a la gravació de LA MAKETA, que està formada per set cançons.

L'objectiu d'aquesta colla de nois és seguir tocant, però sense deixar els estudis i, a més, volen arribar a tenir molt èxit i fer que la seva música sigui coneguda. Endavant, doncs!!!

A Blanes, la música té molta acceptació entre els joves. L'estrena de nous grups, com **Provisional**, **Peppermint** i **Desastre musical**, n'és un clar exemple.

EL PRIMER CONCERT

**Mireia Matas, Nazaret Palomino,
Carlota Pintó i Celia Pruaño**

Provisional es va crear a finals de maig de l'any 2006. Està format per en Marc Llavayol, en Marc Roig i en Miki Toll com a cantants; en Juanmi Lopez, el baix; l'Àngel Porras i l'Aleix Aledo, els guitarres; en Ferran Llavayol, el bateria i, per últim, en Jordi Pla, que s'encarrega del so i de la web (www.provisional.tk).

Divendres 23 de febrer, van fer el seu primer concert al centre juvenil La Murralla, a Mas Florit. El repertori de cançons va estar molt ben escollit. El gran èxit va ser «Sexo en la calle». Van saber guanyar-se el públic.

El dia 29 d'abril, Peppermint es va estrenar com a grup a Festassaig. Els seus components són en Gerard Cateura (guitarra), la Merche López (veu), en Jordi Solé (baix), en Sergio Mateos (guitarra), y en Jordi Vissi (bateria). Les seves cançons agraden molt al públic. Encara que no són seves, les saben interpretar amb el seu estil. En el futur, els agradaria tenir cançons pròpies.

Desastre Musical també es va estrenar com a grup, a la carpa de Festassaig.

És el grup més jove de tots els que van tocar, i el benjamí de l'IES Serrallarga. Al concert, ens van demostrar que, tot i ser els petits, podien ser igual de bons! Ells són: Ricard Bruguera (baix), Diego Martínez (guitarra), Pau Esquirol (bateria), Francisco González (guitarra) i Carlos Escribano (veu).

Pinzellades

Anna Quintilla, Sarai Ramos i Laura Sala

Els alumnes implicats en el **Projecte Leonardo** marxen cap a Alemanya, el mes de maig.

S'inicia la segona part de l'intercanvi amb el poble de **Gävle (Suècia)**. Els alumnes suecs arriben el **25 de maig** i passaran una setmana entre nosaltres.

El dia de Sant Jordi, es van lliurar originals *postals free* amb dibuixos, fotografies i cites sobre la lectura, realitzats per alumnes i exalumnes del centre.

Com cada any, Blanes rep alumnes de diferents centres públics de Girona, per celebrar la **Mostra de Teatre**. Els dies 25, 26 i 27 d'abril es van concentrar **300 alumnes de 16 instituts**, per representar les seves obres, al Teatre o a l'Esbarjo.

Kristina Markòuskaya, alumna de 3r d'ESO, va participar a la mostra cultural del projecte *Escoltem les llengües del món*, al Teatre de Blanes, el dia 3 de maig.

La **Irene Garcia** va anar convidada pels instituts de la **Rioja** que participen en el **Projecte Aigua**, a fer-hi una conferència. La va acompanyar la seva tutora de recerca, la **Carme Laplaza**

Els alumnes de 1r de batxillerat van assistir a una xerrada sobre l'**Antàrtida** i la seva actual situació ambiental, a càrrec del biòleg marí **Pep Gasol**.

Comença el **Projecte Art-TIC** de la mà de **Nati Aceña**, professora de dibuix, i **Conxita Berney**, professora de tecnologia.

Els **Crèdits de Síntesi** i la **Selectivitat**, ens vénen a sobre.

Els dies 2 i 30 de maig es van realitzar al centre les **proves d'accés als cicles formatius**.

Set alumnes d'ESO i cicles formatius participen en el **projecte de parelles lingüístiques**.

Els alumnes de francès tornen molt contents de la seva estada al **Sud de França**.

Busca les 7 diferències

Idea i retocs d'imatge de Celia Pruaño

¡HORÓSCOPO!

Vanessa Amaral y Tamara Puerto

Casa: Te caerá una gran bronca por llegar tarde. ¡AHORRA! Y cómprate un reloj. **Amor:** Llegarás tarde a la cita. **Cole:** Con tantos retrasos, te invitarán a quedarte en casita una semana. Lo dicho: Cómprate un reloj.

Casa: Deja de quitarle el J&B a tu padre. **Amor:** Bajo los efectos del alcohol dentro de nueve meses... ¡SORPRESA!. **Cole:** Tanta fiesta, tanta fiesta, ¡¡espabila!!

Casa: Tu madre ha ido a por medicinas para tu gripe. **Amor:** Todavía no ha vuelto. **Cole:** No irás, tu madre aún no ha llegado.

GÉMINIS

CÁNCER

Casa: Estás muy cariños@ con tu madre. **Amor:** Todo tu tiempo será para tu madre. **Cole:** Tu madre te llevará y te recogerá todos los días.

LEO

Casa: Estarás tan depre que tu mami te mirará mucho. **Amor:** No pillarás nada.. no lo intentes. **Cole:** Estás solo.... No te deprimas más.

Casa: La tele te come el coco... deja de ver Rebelde Way. **Amor:** Te has enamorado tanto del personaje principal que irás siempre vestido como él. **Cole:** Tus amigos se vestirán igual que tú.

VIRGO

Casa: Jugar, jugar, jugar... en casa están cansados de recoger todo lo que dejas por en medio. **Amor:** No hay amor, sólo piensas en jugar. **Cole:** Juegas, juegas, juegas...

LIBRA

ESCORPIO

Casa: Tu nuevo look sorprenderá tanto a todos que desearán que vuelvas a tus épocas del "osea".

Amor: Con esas pintas, ¿crees que algun@ chic@ se te acercará? **Cole:** Con tu pinta de chungo ganarás mucho respeto, tanto entre profes como entre compañeros.

SAGITARIO

Casa: Te han apuntado a clases de canto. **Amor:** Cantarás bajo la ventana de tu novi@. **Cole:** No aprobarás música porque ya no tienes voz para cantar.

Casa: El ordenador te tiene atrapado. **Amor:** Sigues atrapado. **Cole:** El único sitio donde te puedes escapar.

CAPRICORNIO

Casa: Esas gafas nuevas te quedan genial. **Amor:** Ligarás con tus gafas. **Cole:** Por ligar tanto, a la novia de otro atraerás y dos «ost...» te llevarás. ¡¡Adiós gafas!!

ACUARIO

PISCIS

Casa: De tanto comer y dormir, volver a comer y volver a la cama... ganarás unos quilos de más. **Amor:** De tanto dormir, tendrás un sueño erótico con el/a chic@ más freak del insti. **Cole:** Lo del sueño se lo contaste a un@ amig@, ¡¡mala idea!!... se lo contó a todo dios.

Com sempre, estem treballant **pel** futur!

